

br. Jaroslav Knežević

SKUPAJ STA TEKLA ... (Jn 20, 4)

Nekaj besed o novih duhovnih izzivih pred škofjeloškimi pasijonci

Ker sem kapucin in duhovnik, se spodobi, da ta prispevek naslonim na svetopisemsko Božjo besedo. Naslov tega razmišljanja, ki želi biti predvsem duhovna spodbuda, je zato vzet iz evangelijskega poročila o dogodku, ki je tesno povezan s Kristusovim pasijonom, ga nadgrajuje in osmišlja – o Jezusovem vstajenju.

»Skupaj sta tekla ...« – apostola Peter in Janez. Janez je bil mlajši, zato je bil logično tudi hitrejši in je prvi prispel h grobu. Videl je, da je kamen odvaljen, a ni vstopil. Spoštljivo je počakal na Petra, ki je kmalu za njim pritekel na kraj nedoumljivega dogodka. In Peter, Jezusov izbrani voditelj skupnosti njegovih učencev, je prvi vstopil v grob. In za njim mladi Janez. Videl je in veroval ...

S to kratko obnovo poročila apostola Janeza želim »pripraviti teren« za razmislek o izzivih, ki se odpirajo pred škofjeloškimi in slovenskimi pasijonci.

Kot središčni nosilki sporočila tega zapisa želim izpostaviti dve besedi: **skupaj** in **spoštovanje**. Evangelijski odlomek, ki sem ga izbral, namreč v osebah Janeza in Petra prikazuje tudi resničnost vsake skupnosti, ki želi živeti duhovno. Prepričan sem, da to želimo tudi vsi mi, ki smo tako ali drugače povezani s škofjeloško – ali kakšno drugo slovensko – uprizoritvijo Kristusovega trpljenja. Apostol Janez, mladenič, predstavlja karizmatično, v Svetem Duhu mladostno krilo cerkvenih pljuč, ki prebuja, izziva, vre. A se ta, življenja polni mladec, spoštljivo umakne starejšemu Petru, ki ni tako hiter, odziven, eksploziven, a daje trdnost in zagotavlja stabilno prihodnost.

Morda že zaznavate smer, v katero sem namenjen?

Med nami škofjeloškimi pasijonci je namreč po več letih skupnega iskanja in neumornega delovanja zaživel Pasijonski veter, gibanje, ki je namenjeno povezovanju vseh slovenskih pasijoncev in ohranjanju duhovnega sporočila pasijonskih uprizoritev. V njem si drznem prepoznati apostola Janeza iz omenjenega odlomka. Sam, šele »leto in pol star Ločan«, se kar ne morem načuditi gorečnosti in zagnanosti vseh, ki se srečujemo v okviru Pasijonskega vetra. Navdušenost, požrtovalna delavnost, prijateljska odprtost ... A resnični izziv za to »janezovsko« skupnost je prav odnos do starejšega Petra – Občine Škofja Loka, v okviru katere

je tudi veliko požrtvovalnih, delavnih in predanih pasijoncev. In moja velika želja ter zanesljivo želja nas vseh je, da bi »tekli skupaj«. Da bi spoštljivo priznavali drug drugemu vrednost, ki jo imamo, da bi se iskreno veselili darov drugega, da bi v naši različnosti odkrivali bogastvo, da bi nam bil dialog vodilo in bi nas sodelovanje osrečevalo.

Če je kaj, kar dela Škofjeloški pasijon velikega, je čudež požrtvovalnega sodelovanja stotin prostovoljcev. Vezi, ki se spletajo med nami, ko sooblikujemo pasijonsko dogajanje, so Kristusu veliko bolj v čast in ljubim Slovencem v korist, kot je mogočnost pasijonske procesije.

Zato se lahko skupaj veselimo tudi dejstva, da je bil v slovenskem Registru nesnovne dediščine 3. julija 2018 Kapucinski samostan Škofja Loka uradno vpisan kot nosilec duhovne dediščine Škofjeloškega pasijona. S tem smo škofjeloški bratje kapucini tudi uradno prevzeli odgovornost za sooblikovanje pasijonskega dogajanja na Škofjeloškem. S hvaležnostjo do našega brata p. Romualda ter vseh bratov, ki so skozi stoletja ohranjali pasijonsko bogastvo, se na ta način zavezujemo k odgovorni in konstruktivni navzočnosti pri oblikovanju, pripravi in izvedbi uprizoritev Škofjeloškega pasijona. Seveda bo naša primarna skrb namenjena duhovnemu sporočilu pasijona. Ta namreč nikdar ni bil in tudi ne sme postati zgolj kulturno-turistični spektakel, saj je njegov temeljni namen prebujati človeška srca, jih klicati k spreobrnjenju in čudenju nad Božjim usmiljenjem ter dobroto.

Br. Jaroslav Knežević in br. Jožko Smukavec iz Kapucinskega samostana Škofja Loka, foto Tatjana Splichal.